

Валлійська троянда на ім'я Кет

Катаріна Зіта-Джонс (саме Зіта, і саме через дефіс, — багато хто думає, що Зіта — це ім'я) народилася 25 вересня 1969 року в сонному рибальському містечку Свенсі, що в Уельсі. Її мати — ірландка, батько — валлієць. Дивлячись на смагляву шкіру Кет і нетипові для британки риси обличчя, важко повірити, що в її жилах не тече латиноамериканська чи азійська кров. Тато тримав кондитерську, і Кет згадує, що росла, ніби в шоколадно-тістечковому царстві. Вона рано виявила свої здібності. У чотири роки вже співала, використовуючи замість мікрофона носик чайника. Потім відвідувала лекції акторства і виступала в аматорському театральному гуртку, що діяв при церкві. У дев'ять років зіграла головну роль у мюзиклі «Енні». На рік пізніше — Талулу в «Багсі Мелоун». У п'ятнадцять років переїхала до Лондона. Через два роки здобула головну роль у мюзиклі «42 вулиця». Вісім шоу на тиждень, зарплата — трохи більше 300 доларів. «Я могла стільки всього накупити на них. Я могла купити світ, — згадує Кет. — Тепер я дивуюся, куди діваються гроші».

Її називають богинею. Поза сумнівом, вона одна з найкрасивіших кіноактрис у світі. Останнім часом відбувається справжнісінький бум навколо її особи: преса обожнює розкручувати скандали з неординарної поведінки Зіти-Джонс. Так, зовсім недавно журналісти всмак поіронізували щодо Мелані Гріффітс, яка шалено ревнувала чоловіка, Антоніо Бандераса, до Кет, з якою голлівудський мачо знімався у «Масці Зорро». І, вочевидь, підозри не були всуціль надуманими: на одному з велелюдних зібрань Катаріна у всіх на очах взяла Антоніо за руку і піднесла її до вуст, немов прощаючись — жест витончений і викличний. Саме тоді її закримітив Майкл Дуглас, і таки домігся врешті її кохання. Пресою вже прокотилася новина про те, що Дуглас розлучився з дружиною, аби бути з Кет, аж невдовзі вона передумала і повернулася до колишнього приятеля Джона Леслі. Бідолашний Дуглас дізнався про це з газет.

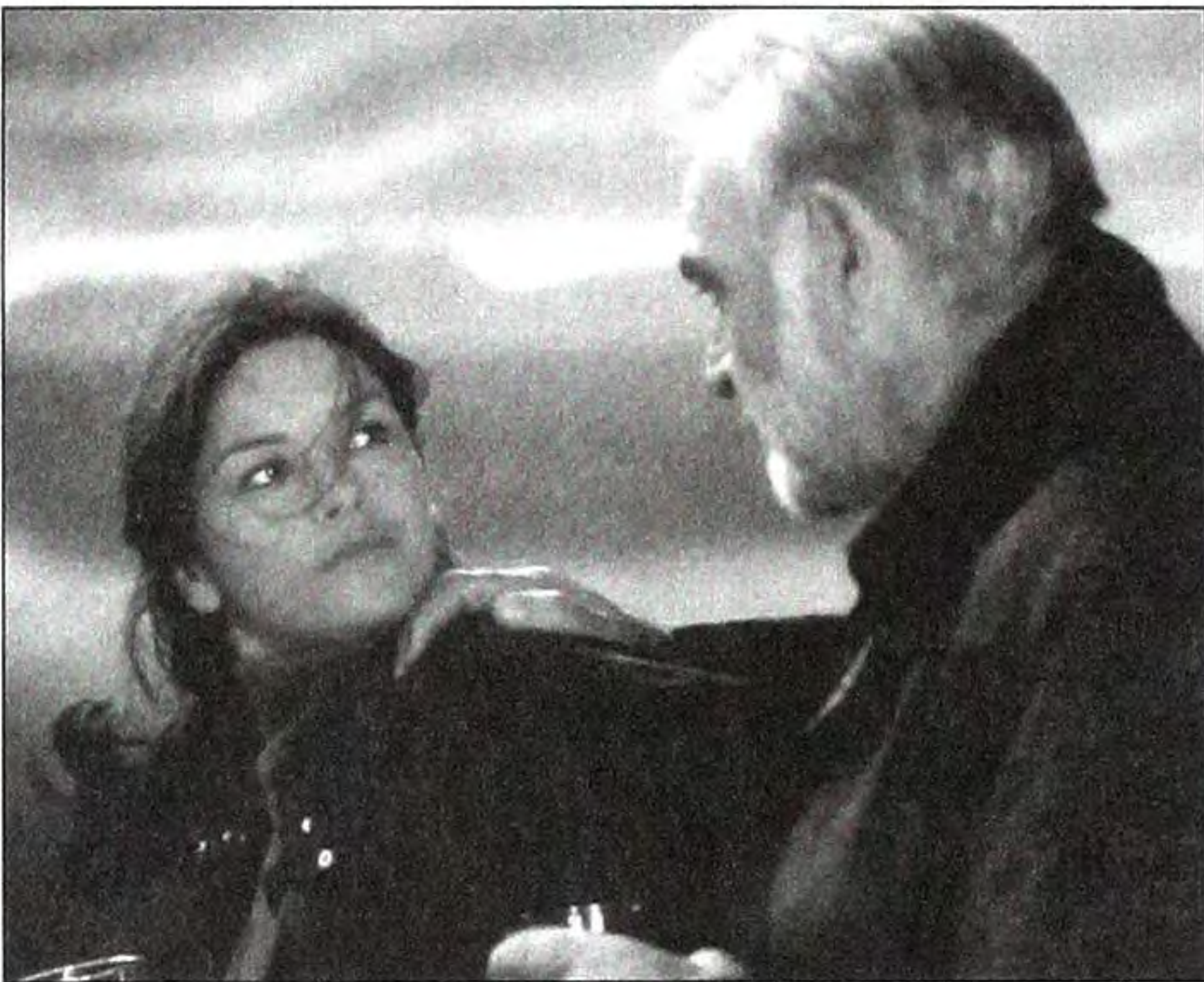
Катаріна знає, як найкраще показати свою вишукану, трохи екзотичну вроду. До певної міри вона нас-

*«Ви не знайдете
більшої,
ніж я,
феміністки,
але щоб мати
такі погляди,
зовсім
не треба
виглядати так,
ніби останню ніч
провела
під мостом»*

лідує стиль давніх зірок екрану. «Я завжди мала відчуття, ніби народилася не в ту епоху. Мені подобається, коли жінка виглядає як жінка. Не визнаю безформних суkenок, відсутності макіяжу. Ви не знайдете більшої, ніж я, феміністки, але щоб мати такі погляди, зовсім не треба виглядати так, ніби останню ніч провела під мостом. Жінка має сяяти».

І вона справді сяє, впевнена у своїй криві і звабливості. Навіть попри те, що коли їй було 12 років, брат зламав їй ніс, прищемивши його дверима. Тому Катаріна дбає про належні освітлення і зйомку, особливо у сценах поцілунків. «Йдеться про те, щоб невдала тінь не надавала моєму носові вигляду помідора». Зате 35-сантиметровий шрам на ший вона не дозволяє гримерам приховати. Він з'явив-

■ Катаріна Зіта-Джонс.

■ Катаріна Зіта-Джонс і Шон Коннері у фільмі «Пастка».

ся внаслідок операції з відновлення дихання, яку Кет зробили в ранньому дитинстві: «Якби не було його, не було б і мене».

Коли мюзикл закrywся, вона переїхала до Франції і в 1990 році дебютувала на екрані у фільмі Філіпа де Брока «Тисяча і одна ніч», де зіграла роль Шахерезади. Фільм лишився непоміченим, так само як і її наступна робота в «Out of blue». Популярність їй приніс 12-серійний серіал «The darling buds of may». «Майже за ніч моє життя змінилося до невпізнанності. Щоразу, як я йшла зі знайомим на каву, він ставав моїм новим хлопцем. Камери переслідували мене всюди». Вона стала загальною улюбленицею, папарацці слідували за нею крок у крок, а бульварна преса безцеремонно цікавилася її приватним життям. «Я завжди гадала, що розумні люди не читають бульварну пресу, але я помилялася. Таки читають. Мій образ був насправді принизливим, я стала втіленням найбільш пусто-порожньої жінки». Катаріна спробувала повернутися до театру. У 1992 році зіграла в «Under Milkwood» Ділана Томаса, режисером якого був

Ентоні Гопкінс (між іншим, усі троє знаменитостей народилися у Свенсі). Також грала на телебаченні.

Якось, втікаючи від репортерів, вона розбила своє авто об ліхтарний стовп. Саме цей випадок утвердив її в бажанні залишити країну. Відчувала, що її кар'єра стоїть на місці і постановила собі почати все спочатку. Тому в 1995 році переїхала до Лос-Анжелеса: «Я знаю багатьох британських акторів, які є великою рибою у нашому маленькому морі і просто не мають можливості вийти і ризикнути». Після кількох робіт її нарешті помітив Стівен Спілберг, який на той час продюсував «Маску Зорро». Катаріна, немов граючись, пройшла проби і отримала роль Елени. Спочатку був інтенсивний тренінг: вона вчила іспанський акцент, танцювала танго. Не треба казати, що по тому її кар'єра почала стрімко просуватися. «Між нею і об'єктивом кінокамери відбуваються чари, — каже режисер «Зорро» Мартін Кемпбелл. — Перш за все через її надзвичайну вроду». Шон Коннері вибрав її своєю партнеркою у «Пастці». «Робота з Шоном була найкращим досвідом у моєму житті... Мій інстинкт і вміння танцювати часто змушували мене використовувати мову тіла і рухів. Шон пояснив мені, що в непорушності приховано велику силу».

На відміну від пригодницького фільму «Маска Зорро», «Пастка» виявляє глибший зміст. Двоє злодіїв-асів збираються викрасти картину Рембранта. Мак-Дугал (Коннері) — старий лис, якого вже нібито ніщо не може здивувати і заскочити зненацька. Але у його житті з'являється Джин (Зіта-Джонс) і... Польський журнал «Film» писав приблизно так: «Може, лінія кохання тут не додаток, а суть оповіді? Може, це історія про людей, які живуть самотньо, яким злам дає гострі відчуття, емоції замінують еротизм, якого вони не мають?»

Проникнення до замкненого приміщення — це справді ніби здобуття гарної жінки... Виправданням їх злочину могло б бути кохання. Правдиве, не підробне. Що означає непідробне? Скажімо так: немає кохання більшого над те, коли хтось відмовляється від власної свободи для свободи іншого. Вони на це йдуть — спершу один, потім інший.

Врешті-решт, втекти від слави Катаріні не вдалося. Преса, як і раніше, переслідує її, але вона вже, здається, почувалася впевненіше і рішуче попереджає писучу братію: «Меч, яким я билася у «Зорро», досі стоїть у мене вдома біля каміну». Вочевидь, їй небайдуже, що багато хто вважає її просто черговою голлівудською лялькою: «Сподіваюся, люди не думають, що я фривольна тому, що маю дуже велику енергію, і не плутають мою милу вдачу з обмеженістю. Якщо ти приємна, особливо в цій справі, і особливо якщо ти гарна, люди помилково вважають тебе дурненькою».

Відтак Катаріна Зіта-Джонс — завзятий борець зі стереотипами. Зараз у неї чимало привабливих пропозицій, проте Кет запевняє, що комерційне кіно не є вершиною її мрій. Вона хоче грати в незалежні продукції.